

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VRHOVNO
SODIŠČE

Sodba III Ips 22/2002

Sodišče: Vrhovno sodišče

Oddelek: Gospodarski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSRS:2002:III.IPS.22.2002

Evidenčna številka: VS40579

Datum odločbe: 16.09.2002

Področje: STEČAJNO PRAVO

Institut: prisilna poravnava v stečaju - prijava terjatev - uveljavljanje terjatev v tuji valuti - valorizacija priznane terjatve

Zveza: ZPPSL (1989) člen 36, 40, 40/2, 44, 44/1, 90, 90-6, 102, 152. ZPPSL člen 59, 59/3, 63, 63/1, 172.

Jedro

V postopku prisilne poravnave v stečaju sodišče ne pozove (ponovno) upnikov na prijavo terjatev, ampak velja poziv na prijavo terjatev, objavljen v oklicu o začetku stečajnega postopka (6. točka 90. člena ZPPSL). V postopku prisilne poravnave v stečaju sodelujejo zato tako, kot to določa 36. člen ZPPSL, upniki, ki so pravilno prijavili svoje terjatve v stečajnem postopku (navedeno stališče ne posega v vprašanje obsega pravnega učinka prisilne poravnave, sklenjene v stečaju, z vidika drugega odstavka 40. člena ZPPSL).

Tožeča stranka ne more zahtevati valorizacije prijavljene in s prisilno poravnavo priznane terjatve za čas od začetka stečajnega postopka do sklenitve prisilne poravnave izven pogojev prisilne poravnave.

Izrek

Revizija se zavrne.

Obrazložitev

Glede na prvi odstavek 498. člena ZPP je sodišče izvedlo revizijski postopek po določbah ZPPiz leta 1977 (ZPP 1977).

Pritožbi tožene stranke zoper sodbo, s katero ji je sodišče prve stopnje naložilo, da mora plačati tožeči stranki

tolarsko protivrednost 194.471,87 DEM po srednjem tečaju Banke Slovenije na dan plačila z zamudnimi obrestmi od 1.4.1995 do plačila in ji povrniti pravdne stroške, je pritožbeno sodišče ugodilo in tožbeni zahtevek zavrnilo.

Sodbo pritožbenega sodišča izpodbija tožeča stranka z revizijo. V njej uveljavlja revizijska razloga bistvene kršitve določb pravnega postopka in zmotne uporabe materialnega prava. Revizijskemu sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo spremeni tako, da zavrne pritožbo tožene stranke in potrdi sodbo sodišča prve stopnje, podrejeno pa naj razveljavi sodbo pritožbenega sodišča, ali pa tudi sodbo sodišča prve stopnje, in vrne zadevo v novo sojenje.

Revizijo je sodišče vročilo Državnemu tožilstvu Republike Slovenije, ki se o njej ni izjavilo, in toženi stranki, ki nanjo ni odgovorila.

Revizija ni utemeljena.

Revizijski očitek pritožbenemu sodišču, da v izpodbijani sodbi ni navedlo razlogov o odločilnih dejstvih, niti ni zavzelo stališča do tožbenega zahtevka, ampak se je opredeljevalo do plačila zneska, ki sploh ni sporen, ni utemeljen. Z vidika svojega materialnopravnega pristopa k rešitvi spora je pritožbeno sodišče navedlo vsa odločilna dejstva in odločilo o tožbenem zahtevku, ki ga je, kot to izhaja iz obrazložitve izpodbijane sodbe, razumelo natančno tako, kot ga obrazlaga tožeča stranka v reviziji. Uveljavljanjih bistvenih kršitev določb pravnega postopka zato ni, ni pa tudi tistih kršitev določb pravnega postopka, na katere mora revizijsko sodišče po 386. členu ZPP (1977) paziti po uradni dolžnosti.

Stečajni postopek zoper toženo stranko, ki se je nadaljeval s postopkom prisilne poravnave v stečaju, se je izvedel po določbah Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (v nadaljevanju:

ZPPSL), objavljenem v Uradnem listu SFRJ št. 84/89. Zato je treba pri presoji utemeljenosti tožbenega zahtevka uporabiti določbe omenjenega zakona.

Kot bo razvidno iz nadaljnje obrazložitve, za odločitev v sporu ni pomembno, kdaj nastanejo posledice začetka postopka prisilne poravnave v stečaju. Vsekakor ne nastanejo šele z izdajo sklepa o potrditvi prisilne poravnave, kot to meni tožeča stranka. Z omenjenim sklepom se postopek prisilne poravnave konča, začne pa se faza njene izvršitve.

Tožeča stranka zmotno meni, da je bila terjatev iz obveznic, ki jih je izdala tožena stranka, terjatev v tuji valuti. Terjatev iz obveznic je bila sicer vezana na tuje plačilno sredstvo - DEM, toda plačljiva v domači valuti (ob izdaji obveznic še v dinarjih). Zato je šlo za terjatev v domači valuti. Takratni imetnik obveznic C. d.o.o. zato v stečaju proti toženi stranki ni smel prijaviti terjatve iz obveznic po drugem odstavku 121. člena ZPPSL kot terjatev v DEM, ampak jo je pravilno prijavil kot tolarsko terjatev.

Postopek prisilne poravnave proti toženi stranki se ni začel kot samostojen postopek prisilne poravnave po 18. členu in sledečih ZPPSL, ampak kot postopek prisilne poravnave v stečaju po 152. členu ZPPSL. Z ugoditvijo predlogu za izvedbo postopka prisilne poravnave v stečaju sodišče ne pozove (ponovno) upnikov na prijavo terjatev, ampak velja poziv na prijavo terjatev, objavljen v oklicu o začetku stečajnega postopka (6. točka 90. člena ZPPSL). V postopku prisilne poravnave v stečaju sodelujejo zato tako, kot to določa 36. člen ZPPSL, upniki, ki so pravilno prijavili svoje terjatve v stečajnem postopku (navedeno stališče ne posega v vprašanje obsega pravnega učinka prisilne poravnave, sklenjene v stečaju, z vidika drugega odstavka 40.

člena ZPPSL).

C. d.o.o. je lahko prijavil v stečaju zoper toženo stranko samo terjatve, ki so nastale (ne zapadle) do začetka stečajnega postopka. Iz dejanskih ugotovitev sodišča druge stopnje, pa tudi iz navedb tožeče stranke v reviziji izhaja, da zahteva tožeča stranka v tem sporu plačilo zneska iz naslova valorizacije terjatev iz obveznic za čas po začetku stečajnega postopka (do potrditve sklenjene prisilne poravnave). Zahteva torej plačilo terjatve, ki naj bi nastala po začetku stečajnega postopka, ki torej glede na to, katere terjatve so (lahko) predmet prijave v stečajnem postopku, to ni bila. Pri tem revizijsko sodišče še pripominja, da terjatev na plačilo valorizacije z vidika njenega nastanka ni samostojna terjatev, ampak odvisna od terjatve, ki jo valorizira. To pomeni, da brez nastanka glavne terjatve ne more nastati, ko pa nastane, je lahko njeno izpolnjevanje, tudi naknadno, urejeno različno od izpolnjevanja glavne terjatve.

S sklepom sodišča potrjeno prisilno poravnavo, sklenjeno v stečaju, so določeni pogoji, pod katerimi mora dolžnik poravnati tiste terjatve upnikov, ki so nastale do začetka stečaja. Ti pogoji so za vse terjatve enaki. To pa pomeni, da tožeča stranka poleg terjatve, ki in kot ji je priznana s potrjeno prisilno poravnavo, ne more v zvezi s to terjatvijo zahtevati dodatno še nekaj, kar ji s prisilno popravnavo ni priznano. Z drugimi besedami povedano: tožeča stranka ne more zahtevati valorizacije prijavljene in s prisilno poravnavo priznane terjatve za čas od začetka stečajnega postopka do sklenitve prisilne poravnave izven pogojev prisilne poravnave. Ti pa se, vsaj glede valorizacije (primerjaj 102. člen ZPPSL), ne nanašajo na čas pred njeno sklenitvijo. Ker glede na navedeno tožeči stranki ni nastala terjatev na plačilo valorizacije terjatve iz obveznic za čas od začetka stečaja do sklenitve prisilne poravnave, ji tudi ni mogla nastati terjatev na plačilo obresti od terjatve, ki ni nastala.

Ker torej revizija tudi z vidika pravilne uporabe materialnega prava ni utemeljena, je revizijsko sodišče revizijo tožeče stranke na podlagi 393. člena ZPP zavrnilo.

Datum zadnje spremembe: 22.08.2009